Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem

Nr. 30. Warszawa, dnia 4 listopada 1929 r. Rok XI.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 75 gr., z przesyłką zwyczajną 90 gr., poleconą 1 zł. 40 gr. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr., tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. redakcji Min. Sk. 151-67, tel. Administracji Min. Sk. 84-26.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

Przepisy ogólne

320.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 27 września 1929r.,

zmieniające § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 kwietnia 1928 r. w sprawie losowania książeczek oszczędnościowych, wystawionych przez Pocztową Kasę Oszczędności na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 marca 1927 r. o przerachowaniu wkładek oszczędnościowych, złożonych w Pocztowej Kasie Oszczędności w walutach pełnowartościowych za pośrednictwem instytucyj państwowych polskich (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 493).

Na podstawie art. art. 4 i 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 marca 1927 r. o przerachowaniu wkładek oszczędnościowych, złożonych w Pocztowej Kasie Oszczędności w walutach pełnowartościowych za pośrednictwem instytucyj państwowych polskich (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 209) zarządzam, co następuje:

§ 1. Paragraf 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 kwietnia 1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 493) otrzymuje brzmienie następujące:

„Plan losowania książeczek obejmuje sumy w złotych w złocie, które wynoszą:

w 1-szym terminie losowania: 1/30 część wartości nominalnej wszystkich książeczek, wydanych od rozpoczęcia przerachowania do dnia 1 maja 1928 r.;

w 2-im terminie losowania: 1/30 część wartości nominalnej wszystkich książeczek, wydanych od rozpoczęcia przerachowania do dnia 1 listopada 1928 r., oraz 1/30 część wartości nominalnej książeczek, wydanych w czasie od dnia 1 maja 1928 r. do dnia 1 listopada 1928 r.;

w 3-im terminie losowania: 1/30 część wartości nominalnej wszystkich książeczek, wydanych od rozpoczęcia przerachowania do dnia 1 maja 1929 r. oraz 2/30 części wartości nominalnej książeczek, wydanych w czasie od dnia 1 listopada 1928 r. do dnia 1 maja 1929 r.;

w 4-tym terminie losowania: 1/30 część wartości nominalnej wszystkich książeczek, wydanych od rozpoczęcia przerachowania do dnia 1 listopada 1929 r., oraz 3/30 części wartości nominalnej książeczek, wydanych w czasie od dnia 1 maja 1929 r. do dnia 1 listopada 1929 r.;

w 5-tym terminie losowania: 1/30 część wartości nominalnej wszystkich książeczek, wydanych od rozpoczęcia przerachowania do dnia 1 maja 1930 r. oraz 4/30 części wartości nominalnej książeczek, wydanych w czasie od dnia 1 listopada 1929 r. do dnia 1 maja 1930 r.;

w 6-tym terminie losowania 1/30 część wartości nominalnej wszystkich książeczek, wydanych od rozpoczęcia przerachowania do dnia 1 listopada 1930 r., oraz 5/30 części wartości nominalnej książeczek, wydanych w czasie od dnia 1 maja 1930 r. do dnia 1 listopada 1930 r.;

w 7-ym terminie losowania: 1/30 część wartości nominalnej wszystkich książeczek, wydanych od rozpoczęcia przerachowania do dnia 1 maja 1931 r., oraz 6/30 części wartości nominalnej książeczek, wydanych w czasie od dnia 1 listopada 1930 r. do dnia 1 maja 1931 r.;

w 8-ym terminie losowania: 1/23 część wartości nominalnej książeczek nieumorzonych;

w 9-tym terminie losowania: 1/22 część wartości nominalnej książeczek nieumorzonych;

w 10-tym terminie losowania: 1/21 część wartości nominalnej książeczek nieumorzonych;

w 11-tym terminie losowania: 1/20 część wartości nominalnej książeczek nieumorzonych;

w 12-tym terminie losowania: 1/19 część wartości nominalnej książeczek nieumorzonych;

w 13-tym terminie losowania: 1/18 część wartości nominalnej książeczek nieumorzonych;

w 14-tym terminie losowania: 1/17 część wartości nominalnej książeczek nieumorzonych;

w 15-tym terminie losowania: 1/16 część wartości nominalnej książeczek nieumorzonych;

w 16-tym terminie losowania: 1/15 część wartości nominalnej książeczek nieumorzonych;

w 17-tym terminie losowania: 1/14 część wartości nominalnej książeczek nieumorzonych;

w 18-tym terminie losowania: 1/13 część wartości nominalnej książeczek nieumorzonych;

w 19-tym terminie losowania: 1/12 część wartości nominalnej książeczek nieumorzonych;

w 20-tym terminie losowania: 1/11 część wartości nominalnej książeczek nieumorzonych;

w 21-ym terminie losowania: 1/10 część wartości nominalnej książeczek nieumorzonych;

w 22-im terminie losowania: 1/9 część wartości nominalnej książeczek nieumorzonych;

w 23-im terminie losowania: 1/8 część wartości nominalnej książeczek nieumorzonych;

w 24-tym terminie losowania: 1/7 część wartości nominalnej książeczek nieumorzonych;

w 25-ym terminie losowania: 1/6 część wartości nominalnej książeczek nieumorzonych;

w 26-ym terminie losowania: 1/5 część wartości nominalnej książeczek nieumorzonych;

w 27-ym terminie losowania: 1/4 część wartości nominalnej książeczek nieumorzonych;

w 28-ym terminie losowania: 1/3 część wartości nominalnej książeczek nieumorzonych;

w 29-ym terminie losowania: 1/2 część wartości nominalnej książeczek nieumorzonych;

w 30-ym terminie losowania (1 listopada 1942 r.) będą umorzone wszystkie pozostałe książeczki".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 22 października 1929 r., Nr. 72, poz. 549).

321.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 3 sierpnia 1929 r.

o rejestracji pretensyj z tytułu wywłaszczonych na obszarze Rzeczypospolitej Łotewskiej majątków obywateli polskich.

Na podstawie art. 2 ustawy z dn. 4 lipca 1923 r. o organizacji i zakresie działania Głównego Urzędu Likwidacyjnego (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 583) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 stycznia 1927 r. w sprawie wcielenia Głównego Urzędu Likwidacyjnego do Ministerstwa Skarbu (Dz. U. R. P. Nr. 5, poz. 27), zarządzam, co następuje:

§ 1. Rejestracji podlegają pretensje obywateli polskich z tytułu wywłaszczenia majątków ziemskich na obszarze Rzeczypospolitej Łotewskiej, dokonanego na podstawie ustawy łotewskiej z dnia 16 września 1920 r. o reformie rolnej.

§ 2. Celem rejestracji zainteresowani winni złożyć w Ministerstwie Skarbu (Departament Likwidacyjny) podania z wyszczególnieniem wszelkich danych co do wywłaszczonej ziemi.

Zamieszczone w podaniach dane winny być poparte odpowiedniemi dowodami, stwierdzającemi ich prawdziwość.

§ 3. Dla dokonania rejestracji wyznacza się okres czasu do dnia 31 grudnia 1929 r.

§ 4. Z tytułu rejestracji zainteresowani nie mogą rościć żadnych pretensyj do Państwa Polskiego.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*

(Monitor Polski z dnia 24 października 1929 roku Nr. 246, poz. 573).

322.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 23 września 1929 r.

w sprawie uzupełnienia rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 września 1928 r. o Medalu Pamiątkowym za Wojnę 1918 — 1921.

Na podstawie art. 18 dekretu z dnia 3 stycznia 1918 r. (Dz. Pr. Nr. 1, poz. 1) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 21 września 1928 r. o Medalu Pamiątkowym za Wojnę 1918 — 1921 („Monitor Polski" Nr. 233, poz. 533) uzupełnia się następująco:

Po § 3 dodaje się § 3-a o następującem brzmieniu:

„Prawo otrzymania medalu służy również tym, którzy w okresie od 1 listopada 1918 r. do 31 grudnia 1921 r. w czasie akcyj zbrojnych, mających na celu wyzwolenie poszczególnych części Państwa Polskiego z pod obcej przemocy oraz zespolenia ich z Macierzą:

1) polegli lub byli ranni w oddziałach powstańczych lub przy współdziałaniu z temi oddziałami, bez względu na czas trwania ich służby.

2) zmarli wskutek choroby, powstałej w związku z pełnieniem służby w oddziałach powstańczych lub wskutek choroby, nabytej przy współdziałaniu z temi oddziałami, względnie przy niesieniu im sanitarnej pomocy, bez względu na czas trwania ich służby,

3) conajmniej przez 2 miesiące pełnili służbę w oddziałach powstańczych, lub conajmniej przez okres 3 miesięcy współdziałali z temi oddziałami, względnie nieśli im pomoc sanitarną".

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
(—) *Świtalski.*

Minister Spraw Wojskowych:
(—) *J. Piłsudski.*

(„Monitor Polski" z dnia 17 października 1929 r., Nr. 240, poz. 549).

Organizacja władz.

323.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 27 września 1929 r.

w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Spraw Wewnętrznych w sprawie zwinięcia Urzędu Celnego w Rokitnie.

Na zasadzie postanowień art. 4 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się, co następuje:

§ 1. W okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Warszawie zwija się Urząd Celny w Rokitnie.

W związku z tem, dotychczasowa droga celna Rokitno — Olewsko staje się drogą uboczną.

§ 2. Likwidację Urzędu Celnego w Rokitnie porucza się Urzędowi Celnemu w Zdołbunowie.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Sławoj Składkowski.*

(Monitor Polski z dnia 26 października 1929 roku Nr. 248, poz. 580).

324.

INSTRUKCJA

dla oddziałów karnych władz skarbowych I. i II. instancji w sprawie trybu wewnętrznego urzędowania tych oddziałów.

Celem ustalenia jednolitego trybu urzędowania w sprawach karno-skarbowych, rozstrzygniętych w drodze postępowania administracyjnego, zarządza się, co następuje:

Par. 1. Oddziały karne zachowują ogólne przepisy biurowe, wprowadzone rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 20 czerwca 1927 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 25 poz. 264).

Par. 2. Wszelkie wpływające do Oddziałów karnych pisma dołącza się niezwłocznie do właściwych akt lub zeszytów, względnie zakłada się na skutek tych pism nowe akta lub zeszyty.

Nowych akt lub zeszytów nie zakłada się, jeżeli pismo po załatwieniu ma być zwrócone.

Par. 3. Pisma, które zawierają zarządzenia ogólne, nie dotyczące poszczególnych spraw karnych, ułożone w porządku chronologicznym, tworzą zeszyty.

Par. 4. Pisma, które odnoszą się do jednej i tej samej sprawy karnej, ułożone w porządku chronologicznym, tworzą akta.

Par. 5. Akta każdej poszczególnej sprawy zamieszcza się w oddzielnej teczce (okładce ze sztywnego papieru). Akta powinny być zeszyte, a karty w aktach ponumerowane.

Par. 6. Do akt dołącza się na pierwszem miejscu spis akt, sporządzony stosownie do postanowień par. par. 40 — 43 rozporządzenia wykonawczego do ustawy karnej skarbowej.

Par. 7. Każda teczka akt jest oznaczona sygnaturą. Sygnatura ta składa się:

a) z nazwy urzędu, b) nazwy oddziału załatwiającego sprawy karne, c) numeru kolejnego sprawy według pamiętnika karnego (par. 56 i nast. rozp. wykon. do u. k. s.), d) roku założenia akt i e) roku ukończenia sprawy.

Par. 8. Jeżeli zawartość akt dojdzie do dwustu kart, należy założyć tom (teczkę) następny. Numerację kart w następnych tomach prowadzi się dalszym ciągiem. Na okładce każdego tomu wypisuje się pełną sygnaturę (par. 7) oraz zaznacza się numer kolejny tomu.

Par. 9. Jeżeli pewne pisma nie mogą być wszyte do akt z tego powodu, iż po zakończeniu sprawy mają być zwrócone stronie lub przesłane innej władzy oddzielnie od całej sprawy, to zakłada się dla tych pism oddzielną teczkę z odrębnym spisem akt. Teczka ta jest dodatkowym tomem akt i nosi tę samą sygnaturę, co tom główny z dodatkiem klauzuli: „tom dodatkowy". Tomy dodatkowe oznacza się w razie potrzeby literami.

Par. 10. O zwróceniu stronie lub posłaniu innej władzy dodatkowego tomu akt zaznacza się w aktach tomu głównego.

Par. 11. Do akt głównego tomu dołącza się spis akt dodatkowego tomu w chwili założenia tegoż.

Par. 12. O wydaniu z akt dokumentów, wypisów, odpisów i t. p. zaznacza się z wymienieniem daty i pokwitowania w odpowiednim miejscu akt a w razie niemożności, na spisie akt.

Par. 13. Przy przesyłaniu ważniejszych akt pocztą należy nadawać te akta jako przesyłki polecone.

Par. 14. Do załatwień często powtarzających się Naczelnik Urzędu wprowadzać może w miarę potrzeby gotowe formularze.

Par. 15. Wszelkie księgi biurowe prowadzi się według wzorów ustalonych lub zatwierdzonych przez Ministerstwo Skarbu.

Par. 16. Akta składa się w szafach pod zamknięciem według kolejnych numerów sygnatury.

Par. 17. Po rozpoznaniu sprawy referent niezwłocznie przystępuje do jej załatwienia względnie rozstrzygnięcia w myśl art. 182 — 185 i 196 ustawy karnej skarbowej.

Stan sprawy winien być sporządzony tylko w tych wypadkach, gdy chodzi o sprawę bardziej skomplikowaną względnie o poważniejsze nadużycia na niekorzyść Skarbu Państwa lub też w sprawach o charakterze zasadniczym. W innych sprawach wino być zaznaczone, że stan sprawy znajduje się w . . . . (protokóle karnym . . . . piśmie . . . . . i t. d.).

Par. 18. Do akt dołącza się zawsze referat załatwienia, tak by wyższa instancja mogła przekonać się nietylko o tem, jaka była ostateczna decyzja niższej instancji, ale także o tem, jaka decyzję proponował referent, oraz czy i jakie zmiany w niej poczynił aprobant.

Par. 19. Pozostawione w aktach sprawy karnej referaty (bruljony) winny być pisane przez referenta możliwie najczytelniej, wszelkie zaś poprawki względnie zmiany, uczynione przez aprobanta, winny być czynione w ten sposób, ażeby pismo referenta i poprawki aprobanta były zupełnie wyraźne.

Par. 20. W referatach (bruljonach) należy pozostawiać margines takiej szerokości, ażeby wszycie aktu do teczki nie stało na przeszkodzie do odczytania każdego dokumentu.

Par. 21. Zabrania się załatwiania korespondencji w sprawach karno - skarbowych na starych drukach b. władz zaborczych.

Par. 22. Przedkładane do rozpoznania czy to władzy skarbowej, czy też sądowej (lub innej władzy) akta sprawy karnej winny być zaopatrzone na ostatniej stronie napisem co do liczby kart.

Par. 23. Przedkładane władzy wyższej instancji do rozpoznania akta sprawy karnej skarbowej winny być przesyłane przy krótkich sprawozdaniach, w których zawsze podawać należy w streszczeniu na czem polega istota sprawy, czy zażelenie wniesione zostało w przepisanym terminie oraz czy i o ile okoliczności podane w zażaleniu polegają na prawdzie.

Par. 24. W sprawach, w których porusza się jakąkolwiek kwestję o charakterze zasadniczym, jak również we wszystkich poważniejszych skomplikowanych sprawach karnych, przedkładanych władzy wyższej instancji względnie Ministerstwu Skarbu, sprawozdanie winno być opracowane bardziej szczegółowo, jak również winien być podany wniosek władzy I względnie II instancji, co do rozstrzygnięcia sprawy.

Par. 25. Instrukcja niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia z tem, iż zszywanie akt i zeszytów wszystkich zalegających w oddziałach karnych spraw karno - skarbowych winno być ukończone przed 1 stycznia 1930 r.

Równocześnie uchyla się okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 20 października 1927 r. L. D. I. 2312/6.

Warszawa, dnia 18 października 1929 r.

Za Kierownika Ministerstwa Skarbu:
(—) *Starzyński.*
Dyrektor Departamentu.

Podatki bezpośrednie.

325.

INSTRUKCJA

Ministrów: Przemysłu i Handlu Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych, Skarbu, Robót Publicznych i Komunikacji

z dnia 12 października 1929 r.

w sprawie trybu przyznawania przedsiębiorstwom przemysłowym i komunikacyjnym ulg, przewidzianych w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 329).

§ 1. Ministerstwo Przemysłu i Handlu po otrzymaniu podania przedsiębiorstwa przemysłowego względnie komunikacyjnego, zawierającego prośbę o udzielenie ulg, bada, czy zachodzą:

a) warunki, podane w art. 2, 3, 4, 5 i 8 powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej;

b) warunki, podane w §§ 4 i 5 rozporządzenia z dnia 26 lutego 1929 r. w sprawie wykonania powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 100).

§ 2. Zbadanie warunków, wymienionych w art. 3 i 4 powołanego na wstępie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej oraz w § 5 rozporządzenia wykonawczego do tegoż rozporządzenia, następuje przez:

1) Ministerstwo Robót Publicznych, jeśli idzie o podania: elektrowni oraz przedsiębiorstw wodnych i elektrycznych, wymienionych w pkt. 1), 18) i 19 art. 2 powołanego na wstępie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej, tudzież, jeśli idzie o podania wytwórni materjałów do utrwalania nawierzchni drogowych, przedsiębiorstw eksploatacji kamieniołomów i klinkierni, oraz wytwórni zastępczych materjałów budowlanych o własnościach termicznych, wymienionych w pkt. g), h) i i) § 1 rozporządzenia z dnia 20 kwietnia 1929 r. w sprawie uzupełnienia wykazu przedsiębiorstw, mających prawo do ulg (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 306);

2) Ministerstwo Spraw Wojskowych, jeśli idzie o podania wytwórni materjałów wybuchowych kruszących, prochów, nitrocelulozy oraz środków zapalniczych i detonacyjnych, masek gazowych, broni siecznej, palnej i amunicji, wszelkich przedmiotów uzbrojenia, samochodów, traktorów i czołgów, aparatów i silników lotniczych, stoczni i warsztatów dla żeglugi powietrznej, wymienionych w pkt. 8, 10, 13 i 15 powołanego na wstępie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej;

3) Ministerstwo Komunikacji, jeśli idzie o podania wytwórni parowozów i wagonów oraz przedsiębiorstw komunikacyjnych, podlegających zakresowi kompetencji tegoż Ministerstwa, wymienionych w pkt. 13 i 20 powołanego na wstępie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej;

4) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, jeśli idzie o podania rzeźni mechanicznych i chłodni, elewatorów zbożowych i piekarni mechanicznych, wymienionych w pkt. e) § 1 rozporządzenia z dnia 20 kwietnia 1929 r. w sprawie uzupełnienia wykazu przedsiębiorstw, mających prawo do ulg (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 306).

W razie przejścia przedsiębiorstw, którym przysługuje prawo do ulg, z zakresu kompetencji poszczególnych Ministerstw do kompetencji innego Ministerstwa, będzie to ostatnie Ministerstwo powołane do zbadania wymienionych wyżej warunków.

§ 3. Jeżeli w prośbie brak niektórych danych, przewidzianych w ust. 1 § 5 rozporządzenia wykonawczego, to Ministerstwo Przemysłu i Handlu, względnie Ministerstwo, wymienione w § 2 niniejszej instrukcji, żąda od osób, wyliczonych w § 4 rozporządzenia wykonawczego, wyjaśnień dodatkowych — w odpowiedniej ilości egzemplarzy.

§ 4. Po zbadaniu przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu, względnie przez Ministerstwo Robót Publicznych, Komunikacji lub Spraw Wewnętrznych, że zachodzą wszystkie warunki, podane w § 1 niniejszej instrukcji, przesyłają te ministerstwa jeden egzemplarz podania do Ministerstwa Spraw Wojskowych, które stwierdza, czy wytwórczość, względnie działalność przedsiębiorstwa jest pożądana w interesie obrony Państwa, oraz przesyła odnośne oświadczenie do ministerstwa, które go zażądało.

§ 5. W razie stwierdzenia przez Ministerstwo Spraw Wojskowych, iż wytwórczość, względnie działalność przedsiębiorstwa jest pożądana w interesie obrony Państwa, Ministerstwo Przemysłu i Handlu, względnie ministerstwo, wymienione w § 2 niniejszej instrukcji, przesyła drugi egzemplarz podania wraz ze swą opinją co do udzielenia ulg oraz z odpisem oświadczenia Ministerstwa Spraw Wojskowych, do Ministerstwa Skarbu.

Ministerstwo Skarbu wyraża swą zgodę, względnie przy podaniu powodów odmawia zgody, na przyznanie przedsiębiorstwu prawa do ulg i przesyła odnośne oświadczenie do ministerstwa, od którego podanie otrzymało. Zarazem może Ministerstwo Skarbu w swem oświadczeniu poczynić ustalenia, przewidziane w ust. 2 art. 9 powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej.

§ 6. W razie zgody Ministerstwa Skarbu, Ministerstwo Przemysłu i Handlu, względnie ministerstwo wymienione w § 2 niniejszej instrukcji, projektuje w każdym poszczególnym wypadku tekst zobowiązania, jakie powinno złożyć przedsiębiorstwo w myśl pkt. 2 i 3 art. 1 cytowanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej; w treści zobowiązania winno być umieszczone również postanowienie, iż dane przedsiębiorstwo zgadza się dobrowolnie na poddanie się kontroli (§ 13) Ministerstwa Przemysłu i Handlu, jego organów lub władz mu podległych, względnie jednego z ministerstw, wymienionych w § 2 niniejszej instrukcji, jego organów lub władz mu podległych.

Projekt zobowiązania wraz z wnioskiem o przyznanie przedsiębiorstwu ulg przesyłają ministerstwa wymienione w § 2 niniejszej instrukcji z aktami do Ministerstwa Przemysłu i Handlu, zachowując jeden egzemplarz podania.

§ 7. Ministerstwo Przemysłu i Handlu, po uzyskaniu przychylnej opinji Ministerstwa Spraw Wojskowych (§ 4 i ust. 1 § 5 niniejszej instrukcji) i Ministerstwa Skarbu (ust. 2 § 5 niniejszej instrukcji), oraz po otrzymaniu projektu zobowiązania i wniosku, w myśl ustępu ostatniego § 6 niniejszej instrukcji, żąda od przedsiębiorstwa, ubiegającego się o ulgi, złożenia pisemnego zobowiązania, przewidzianego w pkt. 2 i 3 art. 1 cytowanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej.

§ 8. Ministerstwo Przemysłu i Handlu, po otrzymaniu od przedsiębiorstwa pisemnego zobowiązania, wymienionego w § 7 niniejszej instrukcji, wydaje decyzję, iż przedsiębiorstwu, względnie pewnej jego części, służy prawo do ulg, przewidzianych w cytowanem rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej, przyczem co do zakresu ulg stwierdza, czy zachodzi wypadek, przewidziany w ustępie ostatnim art. 6.

Powyższą decyzję ogłasza Minister Przemysłu i Handlu w „Monitorze Polskim".

O decyzji powyższej Ministerstwo Przemysłu i Handlu zawiadamia jednocześnie organ, powołany do sprawowania kontroli nad przedsiębiorstwem i przesyła do tego organu jeden egzemplarz podania, oraz odpis zobowiązania, przyjętego przez przedsiębiorstwo.

§ 9. Na podstawie decyzji, ogłoszonej w „Monitorze Polskim", uzyskuje przedsiębiorstwo prawo do wszystkich ulg, przewidzianych w art. 6 cytowanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej.

O zastosowaniu ulg, przewidzianych w pkt. 5, 6, 7 i 8 art. 6, zwraca się przedsiębiorstwo pisemnie, z powołaniem się na decyzję ogłoszoną w „Monitorze Polskim", do tych organów urzędowych, które są powołane do zastosowania odnośnych ulg, a mianowicie:

1) do wojewódzkiej władzy administracji ogólnej, jeśli idzie o ulgę przewidzianą w pkt. 5 art. 6;

2) do powiatowego urzędu ziemskiego, jeśli idzie o ulgę, przewidzianą w pkt. 6 art. 6;

3) do zarządu majątku państwowego, jeśli idzie o ulgę, przewidzianą w pkt. 7 art. 6;

4) do właściwej władzy wodnej, jeśli idzie o ulgę przewidzianą w pkt. 8 art. 6.

§ 10. Celem uzyskania w przypadku poszczególnym ulgi, wymienionej w pkt. 1 art. 6, przedsiębiorstwo ma przedewszystkiem zwrócić się do władzy przemysłowej, wodnej lub górniczej drugiej instancji, względnie do dyrekcji dróg wodnych lub dyrekcji kolei państwowych, o zaświadczenie, że lub w jakiej mierze kapitał jest przeznaczony na nakłady, wymienione w art. 3, względnie, że wkład rzeczowy stanowi taki nakład. To zaświadczenie należy przedstawić Ministrowi Skarbu, który w porozumieniu z ministrami, wymienionymi w ustępie pierwszym art. 9. wydaje decyzję, przewidzianą w pkt. a) ust. 2 art. 9.

Celem uzyskania w przypadku poszczególnym ulgi, wymienionej w pkt. 2 art. 6, przedsiębiorstwo ma zwrócić się do władzy wyżej wymienionej o zaświadczenie, że zamierzone nabycie rzeczy nieruchomej, albo zawrzeć się mająca umowa o najem lub dzierżawę nieruchomości stanowi nakład, wymieniony w art. 3.

Decyzję Ministra Skarbu (ustęp pierwszy niniejszego paragrafu) względnie zaświadczenie władzy, wymienionej w ustępie pierwszym niniejszego paragrafu (ustęp drugi niniejszego paragrafu) należy przedstawić organowi, który w braku zwolnienia od opłaty — byłby powołany do jej wymierzenia (notarjuszowi, organowi sądowemu, urzędowi skarbowemu podatków i opłat skarbowych, względnie urzędowi opłat stemplowych). Organ ten stwierdza zwolnienie od opłaty (całko-

wite lub częściowe) na piśmie zwolnionem od opłaty, względnie w jego treści.

§ 11. Kwoty, uiszczone przed przyznaniem prawa do ulgi tytułem opłat stemplowych od pism, wymienionych w pkt. 1 i 2 art. 6, zostaną zwrócone na skutek odwołania (art. 46 i 47 ustawy z dnia 1 lipca 1926 roku o opłatach stemplowych — Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570), wniesionego bądź w ciągu miesiąca od wymierzenia opłaty, bądź w ciągu miesiąca od doręczenia przedsiębiorstwu decyzji Ministra Skarbu (ustęp pierwszy § 10), względnie zaświadczenia wymienionego w ustępie drugim § 10. W razie uiszczenia bez wymiaru urzędowego zwrot kwoty uiszczonej przed przyznaniem prawa do ulgi, nastąpi na wniosek złożony urzędowi skarbowemu podatków i opłat skarbowych (względnie urzędowi opłat stemplowych) w ciągu roku od dnia uiszczenia (art. 45 ustawy o opłatach stemplowych).

§ 12. Celem uzyskania w przypadku poszczególnych ulg, przewidzianych w pkt. 3 ustępu pierwszego i w ustępie ostatnim art. 6, winno przedsiębiorstwo zwrócić się z odpowiedniem podaniem do Ministerstwa Skarbu, a w razie gdy zespół przedmiotów, stanowiących zakład oddzielny, znajduje się częściowo na obszarze obowiązywania cytowanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej (art. 5), a częściowo poza nim, dołączyć nadto do podania odpowiednie zaświadczenie władzy wymienionej w ust. 1 § 10 niniejszej instrukcji (§ 6 rozp. wyk.).

O decyzji, powziętej w porozumieniu z właściwymi ministrami (art. 9 ustęp pierwszy) — Ministerstwo Skarbu powiadamia stronę oraz odnośne władze skarbowe.

§ 13. Na wniosek Ministra Przemysłu i Handlu kontrolę dotrzymywania przez przedsiębiorstwo warunków udzielania ulg sprawują w stosunku do przedsiębiorstw, wymienionych w § 2 niniejszej instrukcji, ministerstwa tamże wymienione.

Minister Spraw Wojskowych:
(—) *J. Piłsudski.*

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Sławoj - Składkowski.*

Minister Robót Publicznych:
(—) *Inż. Moraczewski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski*

Minister Komunikacji:
(—) *Kühn.*

(Monitor Polski z dnia 23 października 1929 r. Nr. 245, poz. 568).

Opłaty stemplowe.

326.

INSTRUKCJA

Ministrów: Przemysłu i Handlu Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych, Skarbu, Robót Publicznych i Komunikacji

z dnia 12 października 1929 r.

w sprawie trybu przyznawania przedsiębiorstwom przemysłowym i komunikacyjnym ulg, przewidzianych w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 329).

(Patrz „Podatki bezpośrednie" poz. 325).

Podatki konsumcyjne.

327.

OKÓLNIK L. D. VI. 940/29.

Badania czystości przewodów dopływowych przyrządu kontrolnego syst. Siemensa.

Do Izb Skarbowych — Wydział IV (wszystkich) i Województwa Śląskiego Wydział Skarbowy w Katowicach.

Podczas inspekcji gorzelń zauważono przez delegatów Min. Skarbu, że przeważna część wymienionych przedsiębiorstw nie posiada lejków, niezbędnych do badania czystości przewodów dopływowych spirytusu przy zbiorniku przyrządu kontrolnego syst. Siemensa, z czego wynika, że badania powyższe w tych gorzelniach nie są przeprowadzane.

Nadmieniając, że czystość przewodów spirytusowych jest jednym z warunków dokładnego działania przyrządu i że łatwo podlegają one zanieczyszczeniu na skutek nagromadzenia się osadu, lub zalania przyrządu brzeczką, poleca się zarządzić, aby gorzelnie przed rozpoczęciem ruchu w kampanji bieżącej zaopatrzyły się w lejki blaszane potrzebne do badań powyższych.

Wymienione lejki winny posiadać rurkę odpływową o średnicy 20 mm. i takiej długości, aby można było ją wstawić w rurę dopływową a przy przy zbiorniku (rys. 1 i 27, Pouczenia o ust. i używ. przyrz. kontr. Siemensa Dz. Urz. M. S. z r. 1924, Nr. 25, poz. 522) t. j. dla przyrządów Techniki Gorzelniczej i był. rosyjskich o długości 15 cm., a dla uszczelnionych Gebrüder Siemens et Co — 20 cm. Zwraca się uwagę, że wobec bliskości rurki powietrznej z (rys. 26) górna część lejka dla przyrządów uszczelnionych winna być o średnicy odpowiednio mniejszej.

Celem zbadania czystości przewodów dopływowych w przyrządach „T. G." i był. rosyj-

skich ustawia się lejek do rury **a** i leje się spirytus najprzód powolnym strumieniem, przyczem winien on się wlewać do zbiornika przez dolny pierścień, następnie strumień spirytusu możliwie zwiększa się, poczem winien on się wlewać przez górny pierścień.

Dla zbadania przewodów w przyrządach uszczelnionych zatyka się najprzód korkiem rurę **a** (rys. 27) i leje się spirytus do nasady A (rys. 26), przyczem winien on wstępować do zbiornika przez dolny pierścień, następnie korek wyjmuje się i za pomocą lejka wlewa się spirytus do rury **a**, poczem winien on się wlewać do zbiornika przez pierścień górny.

W nielicznych przyrządach b. niemieckich dawniejszego typu z górną podłużną wanienką nad rurą **a**, czystość rur dopływowych bada się zatykając kolejno otwory obiedwiech rur i wlewając spirytus wprost do wanienki, sporządzanie więc lejka dla danych przyrządów jest zbędne.

Gdyby na skutek badań powyższych ujawniło się, że przewody dopływowe przyrządu są zapchane należy je przeczyścić za pomocą przedmuchiwania lub drutem, względnie zdjąć komorę A i oczyścić kociołek **e** od osadu. Należy także od czasu do czasu przeczyszczać przewody odpływowe spirytusu ze zbiornika.

Wymienione badania winny być przeprowadzane przed uruchomieniem gorzelń, po każdem zalaniu przyrządu brzeczką i gdy na skutek gromadzenia się osadu w zbiorniku powstaje przypuszczenie o zapchaniu przewodów. Przy każdorazowej zmianie zanieczyszczonego spirytusu w zbiorniku należy wlewać czysty spirytus za pomocą powyższego lejka i badać czy czynne są obydwa pierścienie w zbiorniku.

Warszawa, dnia 10 października 1929 r.

Kierownik Departamentu:
(—) *Juljan Kulski.*

Przepisy celne.

328.

POSTANOWIENIE

Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa oraz Ministrem Przemysłu i Handlu

z dnia 17 października 1929 r.

o wykazie instytucyj, upoważnionych do wystawiania zaświadczeń przy wywozie masła, oraz o trybie postępowania przy wystawianiu tych zaświadczeń.

W wykonaniu ustępu 2 uwagi 1 do pozycji 259 taryfy celnej w brzmieniu, ustalonem rozporządzeniem Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 19 września 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 71, poz. 538) ustala się:

1-o poniższy wykaz instytucyj, upoważnionych do wystawiania zaświadczeń przy wywozie masła na podstawie ustępu 1 wymienionej uwagi:

1. Związek Gospodarczy Spółdzielni Mleczarskich w Poznaniu,
2. Związek Spółdzielni Mleczarskich i Jajczarskich w Warszawie,
3. Małopolski Związek Mleczarski w Krakowie,
4. „Masłosojuz" w Stryju,
5. Centrala Mleczarska (Molkereizentralle) w Poznaniu,
6. Izby Rolnicze,
7. Izby Przemysłowo - Handlowe.

2-o załączone przepisy, dotyczące trybu postępowania przy wystawianiu zaświadczeń, przewidzianych w wymienionem rozporządzeniu.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*

Minister Rolnictwa:
(—) *K. Niezabytowski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

Załącznik do poz. 579.

PRZEPISY,

dotyczące trybu postępowania przy wystawianiu zaświadczeń, przewidzianych w rozporządzeniu Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 19 września 1929 r. o ustanowieniu cła wywozowego od masła (Dz. U. R. P. Nr. 71, poz. 538).

I. Organizacja zakładów badania masła.

§ 1. Instytucje, upoważnione do wystawiania zaświadczeń, przewidzianych w rozporządzeniu Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa, z dnia 19 września 1929 r. o ustanowieniu cła wywozowego od masła (Dz. U. R. P. Nr. 71, poz. 538), przeprowadzają badania przy pomocy:

a) zakładów badawczych, zorganizowanych i utrzymywanych przez siebie, lub

b) innych zakładów badawczych, za których pracę przyjmują pełną odpowiedzialność.

§ 2. Instytucje upoważnione przeprowadzają badanie masła wywożonego z okręgów ich działania. Mogą one przyjmować zgłoszenia do badania również transportów masła wywożonego z innych okręgów, jednakże nie wówczas, gdy transporty te były już zbadane z wynikiem ujemnym we właściwej instytucji dla obszaru pochodzenia masła.

Zakłady badawcze instytucyj upoważnionych do wystawiania zaświadczeń obowiązane są prowadzić swe czynności w zakresie badania masła wywożonego z danego okręgu, bez względu na ilość prób otrzymywanych do badania.

§ 3. Zakład badawczy (§ 1) winien posiadać:

a) odpowiedni personel fachowy do pobierania prób masła, oraz do analitycznego badania i oceny masła,

b) odpowiedni lokal do badań laboratoryjnych,

c) odpowiednie urządzenia i odczynniki, niezbędne do badania masła, a przedewszystkiem: odpowiednią ilość świdrów do pobierania prób masła, wagę Fucom'a dla badania masła na zawartość wody, refraktometr i lampę kwarcową, oraz przyrządy do oznaczenia liczb Reichert - Meissla i Polansky'ego na jedną i więcej prób,

d) odpowiednie urządzenia dla zabezpieczenia masła od zamiany w myśl § 8 niniejszych przepisów.

§ 4. Instytucje upoważnione do wystawiania zaświadczeń mogą w stałych okręgach swej działalności ustanawiać próbobiorców w poszczególnych punktach nadawania ładunków masła, powierzając im przyjmowanie zgłoszeń, pobieranie prób i zabezpieczenie masła w myśl § 7 i 8 niniejszych przepisów.

§ 5. Minister Rolnictwa w trybie przez siebie ustalonym wykonywać będzie nadzór nad czynnościami instytucyj upoważnionych w zakresie badania masła, przeznaczonego na eksport, oraz wydawania odpowiednich zaświadczeń.

W tym celu instytucje te winny na każde żądanie wykazującego się należytem pełnomocnictwem urzędnika umożliwić mu dokonanie kontroli.

Upoważnienie do wystawiania zaświadczeń może być w każdej chwili zawieszone lub cofnięte, w razie stwierdzenia przez władzę nadzorczą uchybień przeciw niniejszym przepisom. Cofnięcie odbywa się na wniosek Ministerstwa Rolnictwa w trybie wyłączenia instytucji w postanowieniu trzech Ministrów o wykazie instytucyj upoważnionych do wystawiania zaświadczeń.

II. Zgłaszanie, zabezpieczanie, badanie i oznaczanie masła.

§ 6. Zgłaszając przeznaczone do eksportu masło, eksporter winien na piśmie:

a) podać jego wagę brutto i netto, określić dokładnie rodzaj opakowania i specyfikację jednostek,

b) podać miejsce zamagazynowania transportu i ewentualnie włączyć deklarację pisemną w myśl § 7,

c) uiścić należne opłaty.

Zgłoszenie może być dokonane telegraficznie przy jednoczesnem przekazaniu należności za badanie.

§ 7. Masło zgłoszone do badania winno być od chwili zgłoszenia aż do chwili wydania oceny w całości złożone w składzie w ten sposób, aby transport mógł być skutecznie zabezpieczony przed możliwością zamiany w całości lub w części na masło niepochodzące ze zgłoszonego transportu.

O ile tym składem nie jest skład własny instytucji upoważnionej do wystawiania zaświadczeń, skład kolejowy lub publiczny skład towarowy, wówczas eksporter wraz ze zgłoszeniem transportu do badania winien złożyć pisemne zobowiązanie, że odpowiada za zachowanie w całości zadeklarowanego do wywozu transportu i że nie naruszy zabezpieczeń, nałożonych przez instytucję upoważnioną do wydawania zaświadczeń.

§ 8. Instytucja upoważniona do wystawiania zaświadczeń sprawdza zgodność transportu ze złożonem zgłoszeniem i zabezpiecza zgłoszony transport w miejscu jego zamagazynowania przez zamknięcie poszczególnych jednostek opakowania i przez nałożenie odpowiednich znaków zabezpieczających.

Zabezpieczenie to w niczem nie narusza odpowiedzialności eksportera z tytułu deklaracji, złożonej w myśl § 7 niniejszych przepisów.

§ 9. Zakład badawczy pobiera próby z każdego zgłoszonego transportu masła jako całości w rozmiarze 50 gr. każda z dowolnej ilości jednostek opakowania, nie mniejszej jednak, niż 10% jednostek zgłoszonych.

Próby winny być pobrane niezwłocznie, po otrzymaniu zgłoszenia. Rezultat badania wraz z orzeczeniem zakład badania wydaje najpóźniej w ciągu 24 godzin od chwili otrzymania materjału do badania w laboratorjum.

Zakład badawczy ma prawo uzupełnić próby, jeśli uzna to za potrzebne.

Właściciel transportu ma prawo być obecny przy pobieraniu prób sam lub przez pełnomocnika.

§ 10. Masło podlega badaniu:

a) na zawartość wody (waga Fucom'a),

b) na próbę Baudouin'a ew. Solstien'a,

c) na liczbę refraktometryczną,

d) na zachowanie się w świetle lampy kwarcowej do badania tłuszczów i olejów,

e) na wartość liczby Reichert - Meissla i liczby Polansky'ego.

Badania pod a), b), c) i d), wykonane winny być zawsze, zaś badania pod e) w wypadkach wątpliwych wyników badań pierwszych.

Powyżej wymienione metody badań mogą w miarę postępu nauki ulegać zmianom.

Pozostałości prób masła po dokonaniu badań zakład winien jest zabezpieczyć należycie i przechowywać w przeciągu miesiąca.

§ 11. Wynik badania będzie uznany za dodatni dla całego transportu masła, jeżeli badania wykażą zgodnie dla wszystkich pobranych prób i każdej z osobna:

a) zawartość wody, nieprzekraczająca 16%,

b) ujemny wynik prób Baudouin'a ew. Solstien'a,

c) refrakcję w granicach od 40° do 44,4°,

d) właściwe dla masła naturalnego zabarwienie w świetle lampy kwarcowej,

e) w wypadkach wątpliwych wyników badań powyższych właściwe wartości i ustosunkowania liczb Reichert - Meissla i Polansky'ego,

f) nieobecność domieszek niewłaściwych.

Wynik badania będzie uznany za ujemny dla całego transportu masła, jeżeli choć jedna z prób pobranych nie odpowie powyższym wymaganiom.

§ 12. O wynikach badania każdego zgłoszonego transportu zakład badawczy sporządza protokół, który po podpisaniu, przez kierownika zakładu winien być przesłany kierownictwu instytucji upoważnionej do wystawiania zaświadczeń natychmiast po zakończeniu badania.

Zabronione jest sporządzanie protokółów niezupełnych lub odnoszących się do części prób lub części transportu.

Protokóły badań powinny być przechowywane w ciągu roku.

§ 13. Jeżeli badanie dało wynik dodatni, wówczas instytucja upoważniona winna bezzwłocznie, nie zdejmując z transportu swego zabezpieczenia:

a) przyłożyć na dolnej i górnej przykrywie każdej jednostki opakowania pieczęć własną z odpowiednim znakiem i datą dokonania badania,

b) wydać eksporterowi zaświadczenie (załącznik — wzór).

§ 14. W razie ujemnego wyniku badań instytucja upoważniona zarządza bezzwłocznie zdjęcie z transportu swoich zabezpieczeń i pozostawia masło do dyspozycji zgłaszającego.

W wypadkach uzasadnionych obaw o rozpowszechnienie w obrocie wewnętrznym masła, podpadającego pod postanowienia art. 2 — 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 343) — instytucja upoważniona powinna odpis protokółu badania (§ 12) przesłać niezwłocznie do właściwych organów władzy państwowej do wiadomości.

III. Opłaty i świadczenia eksportera.

§ 15. Zgłaszając masło do badania, eksporter winien zgóry uiścić instytucji upoważnionej opłatę, tytułem kosztów badania.

Opłata powyższa wynosi 4 zł. od każdych 100 kg. brutto masła, zgłoszonego do badania. Od każdych rozpoczętych 100 kg. masła uiszcza się pełną opłatę.

§ 16. Eksporter, zgłaszający masło do badania, obowiązany jest dostarczyć należytej pomocy roboczej do wykonania wszelkich czynności związanych z kontrolą transportu w składzie, względnie ponieść koszty tych czynności według rzeczywistych wydatków instytucji.

Instytucje upoważnione mają prawo ustalenia ryczałtowych kwot należytości z tego tytułu.

§ 17. Jeśli masło zgłoszone do badania znajduje się w składzie poza miejscem funkcjonowania zakładu badania, a w miejscowości tej nie jest także czynny punkt pobierania prób (§ 4), wówczas eksporter winien jest pokryć koszty delegacji, podróży próbobiorcy według norm kosztów podróży służbowych urzędnika państwowego VIII stopnia. Powyższe koszty należy pokrywać równocześnie z uiszczeniem opłaty za badanie.

§ 18. Jeżeli masło, zgłoszone do badania, zostanie złożone w składzie instytucji upoważnionej, wówczas eksporter uiszcza za magazynowanie opłaty według cennika, ustalonego przez tę instytucję.

§ 19. Opłaty, które w myśl niniejszych przepisów uiści eksporter, nie podlegają zwrotowi.

Nieuiszczenie opłat przy zgłoszeniu transportu zwalnia instytucję upoważnioną od obowiązku badania zgłoszonego masła.

IV. Przepisy ogólne.

§ 20. Zakłady badania winny pod względem metod i porządku swoich czynności stosować się do instrukcji władz nadzorczych, określonych w § 5 niniejszych przepisów.

§ 21. Wyniki badań są tajne i nie mogą być ujawnione niezainteresowanym osobom trzecim.

§ 22. Instytucje upoważnione do wystawiania zaświadczeń winny składać władzy nadzorczej (§ 5) pisemne sprawozdania miesięczne z wykazami zbadanego masła oraz wyników badań.

Załącznik do § 13 przepisów.

W z ó r

(Nazwa Instytucji uprawnionej do wystawiania zaświadczeń)

. . . .

ZAŚWIADCZENIE.

Zaświadcza się niniejszem, że niżej wyszczególniony transport masła jest naturalnem masłem krowiem, zawierającem nie więcej, jak 16% wody, nieposiadającem domieszki innych tłuszczów, ani innych niewłaściwych domieszek.

Cechy i Nr. Nr.	Ilość jednostek	Rodzaj opakowania	Waga brutto ogólna	Uwagi

Miejsce wystawienia
Data wystawienia

Pobrano opłatę
M. P. Podpis

(„Monitor Polski" z dnia 25 października, 1929 r., Nr. 247, poz. 579).

329.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

L. D. IV. 1477/3/29

z dnia 12 października 1929 r.

w sprawie wykazu zakładów angielskich, uprawnionych do wystawiania certyfikatów na stal szlachetną.

Do wszystkich Dyrekcji Ceł, Inspetoratu Ceł w Gdańsku oraz wszystkich urzędów celnych.

Do wystawiania certyfikatów na stal szlachetną, wzlgędnie na odlewy ze stali szlachetnej, pochodzenia angielskiego, w myśl postanowień protokółu końcowego — IV. Protokółu dodatkowego do Konwencji Handlowej między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czechosłowacką z dnia 26 czerwca 1928 r. („Monitor Polski" Nr. 174/1928, poz. 356) zostały upoważnione na podstawie klauzuli największego uprzywilejowania, poniżej wymienione zakłady angielskie:

1. Messrs. Thos. Firth and Sons. Limited, Norfolk Works, Sheffield.

2. Messrs. Ibbotson Bros. and Company, Limited, Globe Steel Works, Sheffield.

3. Messrs. Arthur Balfour and Company, Limited, Capital Steel Works, Sheffield.

4. Messrs. Edgar Allen and Company, Limited, Imperial Steel Works, Sheffield.

5. Messrs. Brown Bayley's Steel Works, Limited, Leeds Road, Sheffield.

6. Messrs. Marsch Brothers and Company, Limited, Ponds Steel Works, Sheffield.

7. Messrs. Hadfields Limited, Sheffield.

8. Messrs. Spear and Jackson Limited, Sheffield.

9. Merssrs. Samuel Warren, Limited Sheffield.

10. Messrs. John Brown and Company, Limited, Sheffield.

11. Messrs. Sanderson Brothers and Newbould, Limited, Sheffield.

12. The Rotherham Forge and Rolling Mills Company, Limited, Rotherham.

Kierownik Departamentu:
(—) *B. Dębicki.*

(Monitor Polski z dnia 23 października 1929 r. Nr. 245, poz. 569).

330.

OBWIESZCZENIE

Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa

z dnia 17 października 1929 r.

o wykazie związków eksportowych, uprawnionych do wydawania zaświadczeń w myśl § 2 rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 20 września 1929 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie masła.

W wykonaniu § 4 rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 20 września 1929 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie masła (Dz. U. R. P. Nr. 71, poz. 539) podaje się do wiadomości, że do wystawiania zaswiadczeń zostaje upoważniony „Związek Spółdzielni Mleczarskich i Jajczarskich w Warszawie".

Nadto, w myśl § 2 wyżej wymienionego rozporządzenia, do wystawiania zaświadczeń są upoważnione Izby Przemysłowo-Handlowe.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

Minister Rolnictwa:
(—) *K. Niezabytowski.*

(Monitor Polski z dnia 24 października 1929 roku Nr. 246, poz. 574).

331.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA

z dnia 10 września 1929 r.

o uzupełnieniu rozporządzenia z dnia 1 lipca 1927 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie wytworów hutniczych walcowanych oraz niektórych wyrobów metalowych.

Na podstawie art. 7 punkt d) ustawy z dnia 31 lipca 1294 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się, co następuje:

§ 1. Paragraf 1 rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 1 lipca 1927 .r w sprawie zwrotu ceł przy wywozie wytworów hutniczych walcowanych oraz niektórych wyrobów metalowych (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 561) w brzmieniu rozporządzeń z dnia 6 sierpnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 681) i z dnia 22 kwietnia 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 330)

uzupełnia się trzema dalszemi punktami, a mianowicie:

		od 100 kg.
26)	pióra do pisania (stalówki, linje biurowe z blachy stalowej .	Zł. 60.
27)	szpilki biurowe do torebek, pluskiewki i maszynki do segregatorów biurowych	„ 30.
28)	spinacze biurowe z drutu żelaznego	„ 8.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie 5-go dnia po ogłoszeniu.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

Minister Rolnictwa:
(—) *K. Niezabytowski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 26 października 1929 r., Nr. 73, poz. 552).

332.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA

z dnia 25 września 1929 r.

w sprawie częściowej zmiany taryfy celnej.

Na podstawie art. 7 punkt i) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ogłoszoną w załączniku do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 czerwca 1924 r. taryfę celną (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 540) zmienia się w ten sposób, że od wyszczególnionych poniżej towarów będą pobierane następujące cła przywozowe, przyczem stawki celne należy rozumieć w nowej jednostce pieniężnej (Dz. U. R. P. z r. 1928, Nr. 26, poz. 241):

Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg. w zł.
z pozycji 1 z pkt. 1 lit. a)	jęczmień, owies	11.—
z pozycji 1 z pkt. 1 lit. c)	gryka, kukurydza	6.—
z pozycji 1 z pkt. 1 lit. c)	proso	3.—
z pozycji 1 z pkt. 2 lit. a)	groch	6.—
pozycja 1 pkt. 2.lit. b)	fasola	6.—
Uwaga:	jęczmień, owies, gryka, kukurydza, groch i fasola, za pozwoleniami Ministerstwa Skarbu	bez cła
pozycja 3 pkt. 1 lit. c)	inne mąki osobno niewymienione	16.50
z pozycji 3 pkt. 2 lit. a) I	kasza jęczmienna	17.—
z pozycji 3 pkt. 2 lit. a) II	kasza gryczana i jaglana	11.—
pozycja 3 pkt. 2 lit. b)	inne kasze, oprócz osobno wymienionych, brutto	18.—

§ 2. Od towarów, wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia, które zostały nadane za dokumentami przewozowemi do bezpośredniego przewozu do polskiego obszaru celnego najpóźniej w przeddzień wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, cła, wymienione w § 1 niniejszego rozporządzenia, nie będą pobierane w ciągu dni dziesięciu po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski*

Minister Rolnictwa:
(—) *K. Niezabytowski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 26 października 1929 r., Nr. 73, poz. 553).

Przepisy rachunkowo-kasowe.

333.

OKÓLNIK Nr. 96

Ministerstwa Skarbu

w sprawie zmiany § 55 Przepisów rachunkowo-kasowych.

Do
wszystkich władz centralnych, wszystkich departamentów i samoistnych urzędów Ministerstwa Skarbu, wszystkich izb skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli nadaje § 55 Przepisów rachunkowo - kasowych z 1921 r. („Monitor Polski Nr. 285 z 1921 r. Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 45, poz. 564 z 1921 r.) następujące brzmienie:

„Przy wyliczaniu się z zaliczek należy każdy wydatek usprawiedliwić oryginalnemi rachunkami (kwitami) firm lub osób, na rzecz których uskuteczniono wypłaty.

Każdy poszczególny rachunek winien odpowiadać wymaganiom § 24 przepisów rachunkowo-kasowych i być sprawdzony w sposób podany w tym paragrafie, przyczem rachunki te, zamiast klauzuli „do wypłaty kwota . . . . .", należy zaopatrywać klauzulą „uznano na kwotę . . . ".

Na każdym rachunku należy podać datę i numer asygnacji, którą zarządzono wypłatę zaliczki na te wydatki.

Dla usprawiedliwienia drobnych wydatków, szczegółowo wyliczonych, wystarcza poświadczenie naczelnika urzędu o ich istotnem wykonaniu".

Za Ministra Skarbu:
(—) *Grodyński.*
Podsekretarz Stanu.

(„Monitor Polski" z dnia 21 października 1929 r., Nr. 243, poz. 563).

334.

PRZEPISY

o rachunkach bieżących w Centralnej Kasie Państwowej i kasach skarbowych, wydane przez Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli.

Instytucje, którym mogą być otwierane rachunki bieżące.

§ 1.

Centralna Kasa Państwowa i wszystkie kasy skarbowe mogą otwierać rachunki bieżące:

a) władzom i urzędom państwowym,

b) organom wojskowym,

c) zarządom przedsiębiorstw i monopoli państwowych,

d) zakładom państwowym, nie będącym samodzielnemi przedsiębiorstwami,

e) związkom samorządowym i innym instytucjom o charakterze społecznym.

Rachunki bieżące mogą być również otwierane stałym lub czasowym organom władz państwowych lub samorządowych, tworzonym dla specjalnych celów, np. Komitetom budowy gmachów publicznych, Komitetom wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego i t. p.

Uprawnienie do otwierania rachunków bieżących.

§ 2.

Otwarcie rachunku bieżącego następuje na pisemne żądanie uprawnionej instytucji (§ 1), skierowane przez władzę przełożoną tej instytucji bezpośrednio do Centralnej Kasy Państwowej względnie kasy skarbowej. W piśmie odnośnem ma być oznaczony typ rachunku (§ 4). O otwarciu rachunku kasa zawiadamia właściwą instytucję, podając jej numer, jakim oznaczyła otwarty rachunek.

W wypadkach braku uprawnienia do posiadania rachunku bieżącego, otwarcie jego może nastąpić jedynie za zgodą Ministerstwa Skarbu.

Właściwość terytorjalna kas skarbowych.

§ 3.

Instytucje centralne mogą posiadać rachunki bieżące tylko w Centralnej Kasie Państwowej, wszystkie zaś inne instytucje, uprawnione do posiadania tych rachunków — we właściwych terytorjalnie kasach skarbowych.

Właściwą terytorjalnie jest ta kasa skarbowa, która znajduje się w siedzibie instytucji, posiadającej rachunek bieżący, lub najbliżej jej siedziby, lecz w okręgu tej samej izby skarbowej. Wyjątki od tej zasady mogą być dopuszczalne za zgodą Ministerstwa Skarbu.

W miejscowościach, w których istnieje kilka kas skarbowych, właściwą jest ta kasa, której zakres działania obejmuje prowadzenie rachunków bieżących lub też którą wyznaczy przełożona izba skarbowa.

Ilość i typy rachunków bieżących.

§ 4.

Każda instytucja, uprawniona do posiadania rachunku bieżącego, może mieć nie więcej, niż dwa rachunki:

a) odrębny rachunek dla obrotów funduszami, pochodzącemi z kredytów budżetowych, t. zw. rachunek „A",

b) odrębny rachunek dla wszystkich innych obrotów, t. zw. rachunek „B".

Rodzaje sum, jakie mogą być przechowywane na rachunkach bieżących.

§ 5.

Władze i urzędy państwowe (§ 1 p. a) mogą lokować na rachunku bieżącym, przeznaczonym dla obrotów funduszami budżetowemi (§ 4 p. a), tylko takie sumy, podjęte z kredytów budżetowych, które nie mogą być zaraz wypłacone, np. zaliczki, celem stopniowego ich użytkowania i t. p.

§ 6.

Sumy, przekazywane przez władze centralne lub władze II instancji do rozporządzenia organów im podległych do późniejszego wyrachowania się, mogą być bezpośrednio przesyłane, przekazywane lub przelewane na rachunki bieżące właściwych organów w kasach skarbowych.

§ 7.

Wpływy, mające wyraźne przeznaczenie, jako to: budżetowe, depozytowe lub specjalne, nie mogą być lokowane na rachunkach bieżących.

Również nie mogą być przelewane na rachunki bieżące sumy kredytów, otwieranych do dyspozycji władz i urzędów (§ 1 p. a) celem dalszego ich użytkowania, z wyjątkiem sum, o których mowa w §§ 5 i 6.

§ 8.

Organa wojskowe (§ 1 p. b) przechowują na rachunkach bieżących wszelkie fundusze, otrzy-

mywane od władz asygnujących na zaspokojenie potrzeb organizacji wojskowej.

Przelew tych funduszów na rachunki bieżące odbywa się w trybie, przewidzianym w § 6.

§ 9.

Zarządy przedsiębiorstw i monopolów państwowych, tudzież podległe im instytucje (§ 1 p. c) mogą lokować na swych rachunkach bieżących (§ 4 p. b) wszystkie rozporządzalne fundusze, osiągane z eksploatacji przedsiębiorstw lub z innych źródeł.

§ 10.

Zakłady państwowe, nie będące samodzielnemi przedsiębiorstwami, lecz mimo to operujące własnym kapitałem obrotowym (§ 1 p. d), mogą przechowywać na rachunku bieżącym, wymienionym w § 4 p. *a* sumy, o których mowa w § 5, na rachunku zaś bieżącym, wymienionym w § 4 p. *b* lokują sumy, odnoszące się do gospodarki tych zakładów.

§ 11.

Związki samorządowe i instytucje o charakterze społecznym (§ 1 p. e) mogą przechowywać na rachunkach bieżących wszystkie swoje fundusze gotówkowe i rozporządzać niemi bez żadnych ograniczeń.

Sposób dokonywania wpłat na rachunki bieżące.

§ 12.

Wpłacanie sum pieniężnych na rachunki bieżące odbywa się na ogólnych zasadach, ustalonych w przepisach rachunkowo-kasowych i instrukcji dla kas skarbowych (§§ 8 i 9 Przepisów rachunkowo-kasowych, oraz §§ 41, 42, 44 — 45, 47, 49, 50 i 52 Instrukcji dla kas skarbowych, Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 45 z 1921 r. i „Monitor Polski" Nr. 285 z 1921 r. wraz z późniejszemi zmianami i uzupełnieniami).

Dowody przychodowe, na podstawie których pobierane są wpłaty na rachunki bieżące, Centralna Kasa Państwowa i kasy skarbowe, po wciągnięciu ich do wykazów szczegółowych i do księgi rachunków bieżących oraz po oznaczeniu każdego dowodu numerem pozycji bieżącej tej księgi, (§§ 27 i 28), przesyłają **codziennie** instytucjom, dysponującym rachunkami bieżącemi. Instytucje te obowiązane są sprawdzać kolejność numerów, uwidocznionych na dowodach.

Zlecenia wypłaty.

§ 13.

Instytucje, mające rachunki bieżące w Centralnej Kasie Państwowej i w kasach skarbowych, dysponują posiadanemi na tych rachunkach funduszami zapomocą zleceń wypłaty (wz. Nr. 1).

Blankiety tych zleceń, sporządzone na papierze ze znakiem wodnym, składają się z trzech części: z grzbietu, właściwego zlecenia wypłaty i odcinka. Grzbiet pozostaje w urzędzie, zlecenie zaś wraz z odcinkiem doręcza się osobie, uprawnionej do odbioru pieniędzy, za pokwitowaniem na grzbiecie. Wrazie wysłania zlecenia pocztą, pokwitowanie pocztowe przykleja się do grzbietu.

§ 14.

Instytucje, dysponujące rachunkami bieżącemi, otrzymują zeszyty z blankietami zleceń wypłaty, obejmujące po 50 lub po 100 szt. blankietów, oznaczonych na wszystkich częściach temi samemi liczbami bieżącemi, od Centralnej Kasy Państwowej, względnie od kas skarbowych, w których mają otwarte rachunki bieżące.

Blankiety te, jako druki, podlegające ścisłemu zarachowaniu, powinny być wpisane do księgi kontroli blankietów, według wzoru Nr. 6 do § 25 Przepisów rachunkowo - kasowych („Mon. Polski" Nr. 285/21) i przechowywane w bezpiecznem miejscu pod osobistą odpowiedzialnością kierowników właściwych instytucyj.

Wrazie zwinięcia rachunku bieżącego, instytucja, która nim dysponowała, zwraca właściwej kasie skarbowej niezużyte blankiety zleceń wypłaty za pokwitowaniem.

§ 15.

Centralna Kasa Państwowa i kasy skarbowe otrzymują blankiety zleceń wypłaty z biura Druków Ministerstwa Skarbu na własne zamówienia i wydają je instytucjom, posiadającym rachunki bieżące, na ich pisemne żądania, za potwierdzeniem odbioru.

Przy wydawaniu blankietów zleceń wypłaty kasy notują w księdze rachunku bieżącego w nagłówku właściwego konta numery wydanych blankietów.

Blankiety, zwrócone przez instytucje, które zwinęły swoje rachunki, mogą być wydawane innym instytucjom.

Ewidencję blankietów zleceń wypłaty kasy prowadzą w specjalnym pamiętniku (wz. Nr. 2).

Sposób dokonywania wypłat z rachunków bieżących.

§ 16.

Zleceniem wypłaty można zarządzić bądź wypłacenie przez kasę należności bezpośrednio do rąk osoby uprawnionej, bądź przekazanie jej za pośrednictwem poczty, Pocztowej Kasy Oszczędności lub Banku Polskiego, bądź przelanie sumy na wszelkie rachunki w tej samej lub innej kasie, bądź wreszcie przelanie jej na rachunki interesantów w Banku Polskim lub w Pocztowej Kasie Oszczędności.

Operacje powyższe za pośrednictwem Banku Polskiego mogą być uskuteczniane jedynie przez kasę skarbową, znajdującą się w siedzibie oddziału tegoż Banku.

§ 17.

Jednem zleceniem wypłaty można zarządzić dokonanie tylko jednego z wymienionych w § 16 obrotów.

Wrazie potrzeby dokonania potrąceń z kwoty, która ma być wydaną z rachunku bieżącego,

należy sporządzić dwa zlecenia: jedno na kwotę netto, przypadającą do wypłaty, a drugie na przelew na właściwe rachunki kwoty, podlegającej potrąceniu.

Jako odbiorca może być wymieniona w zleceniu wypłaty tylko jedna osoba.

§ 18.

Wrazie przekazywania należności pocztą, za pośrednictwem P. K. O., lub wrazie przelewu na konto czekowe w P. K. O., do zlecenia wypłaty musi być dołączony należycie wypełniony przekaz pocztowy lub blankiet nadawczy P. K. O., względnie dowód przelewu, stosownie do odrębnych przepisów, normujących postępowanie w obrocie czekowym P. K. O.

Przy przelewach sum na wszelkie rachunki w tej samej lub innej kasie skarbowej, należy na zleceniach wypłaty w widocznem miejscu zaznaczać czerwonym atramentem „Na przelew", tudzież dołączać wypełniony odpowiednio dowód przychodowy (deklarację).

Zlecenia wypłaty, o których mowa w niniejszym paragrafie, powinny być przesyłane do kas skarbowych łącznie z odcinkiem w zamkniętych kopertach z napisem „pilne" za księgą doręczeń lub pocztą, jako listy polecone.

Wystawianie zleceń wypłaty.

§ 19.

Zlecenia wypłaty powinny być z reguły podpisywane przez dwie osoby do tego upoważnione i powinny być zaopatrywane pieczęcią urzędową.

Te same podpisy należy umieszczać także na grzbietach i na odcinkach.

Jeżeli instytucja, dysponująca rachunkiem bieżącym, ma przedstawiciela w jednej osobie, podpis tej osoby jest dostateczny. W tym jednak wypadku potrzebna jest zgoda właściwej izby skarbowej, względnie Ministerstwa Skarbu.

Kierownicy instytucyj, dysponujący rachunkami bieżącemi, podają do wiadomości kas, kto jest upoważniony do podpisywania zleceń wypłaty, i udzielają kasom wzorów podpisów osób upoważnionych oraz odcisku pieczęci urzędowej.

O każdej zmianie tych osób właściwe instytucje zawiadamiają kasy, podając im jednocześnie nowe wzory podpisów.

§ 20.

Zlecenia wypłaty należy wypełniać jaknajdokładniej, przekreślając wolne miejsca grubemi linjami tak, żeby nie można było nic dopisać.

Kwota, na którą zlecenie wypłaty opiewa, powinna być powtórzona w treści zlecenia słowami.

Kwota asygnowana, jak również imię i nazwisko odbiorcy, muszą być w zleceniu wpisane ręcznie.

Podawanie w zleceniu, z jakiego tytułu następuje wypłata, nie jest wymagane.

Przy wypłatach, dotyczących uposażeń służbowych, które mogą być podejmowane tylko w pewnych, ściśle oznaczonych terminach, należy w górnej części zlecenia zaznaczać czerwonym atramentem termin wypłaty.

W zleceniach wypłaty, wystawionych w okresie ulgowym na sumy z rachunków bieżących typu „A", pochodzące z kredytów ubiegłego okresu budżetowego (§ 35), należy umieszczać adnotację: „Dotyczy ubiegłego okresu budżetowego".

Opłata stemplowa od poświadczeń odbioru powinna być pobierana w sposób, unormowany dla pokwitowań na asygnacjach.

§ 21.

Na zleceniach wypłaty i odcinkach nie może być żadnych poprawek, skrobań ani wycierań. Wrazie popełnienia omyłki lub uszkodzenia blankietu, należy przekreślić go, zaopatrzyć w odpowiednią uwagę i pozostawić przy grzbiecie.

§ 22.

Zlecenie wypłaty wraz z odcinkiem może przedstawić kasie do zrealizowania osoba, na imię której zlecenie opiewa, albo też osoba, posiadająca jej ogólne, bądź specjalne pełnomocnictwo, zaświadczone przez notarjusza, urząd państwowy lub gminny, wreszcie osoba, która uzyskała cesję lub została upoważniona na odwrotnej stronie zlecenia.

Pod względami powyższemi zlecenie wypłaty podlega tym samym zasadom, które odnoszą się do talonu asygnacji (§ 86 Instr. dla kas skarbowych).

Okres ważności zleceń wypłaty.

§ 23.

Zlecenie wypłaty ważne jest w ciągu 14 dni, nie licząc daty wystawienia. Po tym terminie kwota niepodjęta może być wypłacona na podstawie nowego zlecenia, wystawionego przez właściwą instytucję po odebraniu poprzedniego zlecenia od osoby, której było wydane. Poprzednie zlecenie przekreśla się i łączy z grzbietem, w księdze zaś rachunków bieżących pod numerem pierwotnego zlecenia wypłaty dopisuje się numer nowego zlecenia w formie ułamka.

Postępowanie w razie zagubienia zlecenia wypłaty.

§ 24.

W razie zagubienia lub zniszczenia zlecenia wypłaty, osoba zainteresowana powinna zawiadomić o tem pisemnie kasę. Kasa odsyła to zawiadomienie do instytucji, która zlecenie wypłaty wystawiła, z zaznaczeniem, że zlecenie to nie zostało zrealizowane, a na właściwem koncie księgi rachunków bieżących czyni adnotację o zagubieniu lub zniszczeniu zlecenia. Po otrzymaniu takiego zawiadomienia instytucja, dysponująca rachunkiem bieżącym, wystawia nowe zlecenie, którego numer wpisuje do księgi rachunków bieżących pod numerem pierwotnego zlecenia w formie ułamka, umieszczając odpowiednią adnotację na grzbiecie poprzedniego zlecenia.

Postępowanie kasy skarbowej przy realizowaniu zleceń wypłaty.

§ 25.

Po zgłoszeniu się odbiorcy do kasy, księgowy sprawdza, czy pozostałość na właściwym rachunku bieżącym wystarcza na pokrycie mającej nastąpić wypłaty, jak również sprawdza autentyczność i prawidłowość wystawienia zlecenia wypłaty według wymagań, wskazanych w § 91 Instrukcji dla kas skarbowych, z uwzględnieniem odmiennych postanowień, zawartych w niniejszych przepisach, następnie po zbadaniu tożsamości osoby, odbierającej pieniądze, i po odebraniu od niej pokwitowania na zleceniu wypłaty w sposób, przewidziany w §§ 94 i 96 Instrukcji dla kas skarbowych, tudzież po wciągnięciu zlecenia do księgi rachunków bieżących, odrywa odcinek i zwraca stronie, kierując ją do skarbnika, temu ostatniemu zaś doręcza zlecenie, na którem umieszcza adnotację „sprawdzono" i swój podpis. Skarbnik postępuje w myśl przepisów, zawartych w § 98 Instrukcji dla kas skarbowych, traktując zlecenie wypłaty, jak asygnację, a odcinek, jak talon.

W razie wątpliwości kasa stara się wyjaśnić je w porozumieniu bezpośredniem z instytucją, od której pochodzi zlecenie wypłaty.

Zlecenia wypłaty na przesyłkę pieniędzy pocztą, na przelew na inne rachunki w tej samej lub innej kasie, albo na przelew do P. K. O. lub do Banku Polskiego, kasa realizuje najpóźniej następnego dnia po otrzymaniu, stosując się do przepisów, normujących postępowanie w analogicznych wypadkach z asygnacjami.

Po zrealizowaniu zlecenia wypłaty kasa postępuje analogicznie, jak przewidziano w § 100 Instrukcji dla kas skarbowych, pozostawiając zlecenie u siebie, jako dowód rozchodowy i zwracając odcinek instytucji, która wystawiła zlecenie.

Zarachowywanie obrotów na rachunkach bieżących przez kasy skarbowe.

§ 26.

Sumy, składane na rachunki bieżące i z tych rachunków wypłacane, zapisują kasy w głównych dziennikach przychodu i rozchodu w osobnych do tego przeznaczonych przedziałkach, tudzież w specjalnej księdze rachunków bieżących (wz. Nr. 3), w której dla każdego rachunku otwierają osobne konto.

§ 27.

W księdze rachunków bieżących w nagłówku każdego konta uwidoczniają kasy numer i typ rachunku, nazwę i siedzibę instytucji, dysponującej nim, oraz numery blankietów zleceń wypłaty, znajdujących się w posiadaniu tejże instytucji.

Obroty zapisują kasy w księdze rachunków bieżących kolejno, umieszczając w odpowiedniej przedziałce sumę przychodu, względnie rozchodu.

Przedziałkę „Pozostałość" wypełniają kasy w miarę potrzeby, obowiązkowo jednak raz na dzień po zapisaniu wszystkich obrotów z danego dnia.

Zlecenia wypłaty, dotyczące przelewów i wypłat za pośrednictwem P. K. O., zapisują kasy skarbowe w głównym dzienniku rozchodu i w księdze rachunków bieżących dopiero po otrzymaniu wyciągu kontowego, jednakże przed wysłaniem czeku do P. K. O., zaznaczając w księdze rachunków bieżących w przedziałce „uwagi" obok ostatnio wyprowadzonej pozostałości numer zlecenia i sumę, jaką pozostałość zostaje obciążona. Uwagę te wykreśla się po zrealizowaniu zlecenia.

Księgę rachunków bieżących sumuje się miesięcznie w obu przedziałkach (przychód i rozchód), poczem wyprowadza się ogólne obroty od początku okresu; następnie, zapomocą odjęcia ogólnej sumy rozchodu od ogólnej sumy przychodu, sprawdza się prawidłowość salda, wyprowadzonego w ostatnim dniu miesiąca.

§ 28.

Obroty, dokonywane na rachunkach bieżących, zapisują kasy skarbowe do wykazów szczegółowych i sumarycznych (wz. Nr. 27 i 29 do § 163 Instrukcji dla kas skarbowych), zakładanych na każdy miesiąc osobno dla przychodów i osobno dla rozchodów, przyczem w przedziałce „Uwagi" wykazów przychodowych podają wysokość salda, wyprowadzonego przy zamknięciu miesięcznem księgi rachunków bieżących.

Obroty, dokonywane w okresie ulgowym na rachunkach bieżących typu „A" (§ 35), grupuje się osobno w wykazach szczegółowych.

Wykazy szczegółowe przychodów przesyłają kasy w pierwszym dniu każdego miesiąca instytucjom, dysponującym rachunkami bieżącemi, dołączając do nich spisy, sporządzone według wzoru Nr. 16 do § 78 Przepisów rachunkowo-kasowych w dwóch egzemplarzach.

Wykazy szczegółowe rozchodów wraz z dowodami oraz wykazy sumaryczne przesyłają kasy przełożonym izbom skarbowym (Centralna Kasa Państwowa — Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu) w terminie, oznaczonym w § 187 Instrukcji dla kas skarbowych.

Rachunkowość instytucyj, posiadających rachunki bieżące.

§ 29.

Władze i urzędy (§ 1 p. a) oraz zakłady państwowe (§ 1 p. c) prowadzą dla obrotów na rachunkach bieżących specjalną księgę (wz. Nr. 4), w której przychody zapisują na podstawie otrzymywanych od kas dowodów przychodowych, wydatki zaś na podstawie wystawianych zleceń wypłaty.

Zrealizowanie zleceń wypłaty odnotowuje się na podstawie zwracanych przez kasę odcinków.

Przychodowe wykazy szczegółowe (§ 28) służą do kontroli i uzgodnienia wpłat.

§ 30.

Jeżeli instytucja, posiadająca rachunek bieżący, przechowuje na nim sumy, mające różne

przeznaczenie, to dla ułatwienia dysponowania temi sumami może dla każdego ich rodzaju otwierać w księdze rachunków bieżących osobne konta.

§ 31.

Zarządy przedsiębiorstw i monopolów państwowych, prowadzące swą rachunkowość według zasad buchalterji podwójnej lub na zasadzie osobnych przepisów, jak również związki samorządowe i instytucje o charakterze społecznym utrzymują ewidencję obrotów na rachunkach bieżących w swych księgach według obowiązujących je przepisów.

Sprawozdania.

§ 32.

Władze i urzędy państwowe, organa wojskowe, zarządy przedsiębiorstw i monopolów państwowych oraz instytucje im podległe, jak również zakłady państwowe, uwidoczniają obroty na rachunkach bieżących w swych sprawozdaniach miesięcznych i rocznych, składanych w myśl postanowień §§ 78 i 79 przepisów rachunkowo-kasowych, względnie odrębnych przepisów, i uzgadniają te sprawozdania z kasami i izbami skarbowemi (władze centralne — z Centralną Kasą Państwową i Centralną Księgowością Ministerstwa Skarbu).

W sprawozdaniach tych należy wyodrębniać pozostałości i obroty sum, pozostawionych do dyspozycji w okresie ulgowym (§§ 35 i 36), od obrotów i pozostałości sum, pochodzących z kredytów bieżącego okresu budżetowego, jakoteż wykazywać ogólne sumy obrotów i pozostałości sum na rachunkach bieżących typu „A" w okresie sprawozdawczym.

Związki samorządowe i instytucje o charakterze społecznym nie są obowiązane do składania powyższych sprawozdań.

§ 33.

Wszystkie instytucje, posiadające w kasach skarbowych rachunki bieżące, obowiązane są sprawdzać otrzymywane z kas wykazy szczegółowe przychodów z otrzymanemi poprzednio dowodami przychodowemi, jak również zgodność podawanego w wykazach salda, stwierdzać dokonanie tej czynności na wykazach i spisach i przesyłać jeden egzemplarz spisów w terminie do dnia piętnastego po upływie miesiąca, którego dotyczą, właściwej izbie skarbowej, względnie Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu, jeżeli spisy otrzymane były od Centralnej Kasy Państwowej.

§ 34.

Pod względem przechowywania i odsyłania dowodów rachunkowych i kasowych, tyczących się obrotów na rachunkach bieżących, stosują się władze, urzędy i zakłady państwowe do § 78 przepisów rachunkowo - kasowych, a organa wojskowe, zarządy przedsiębiorstw państwowych i zarządy monopolów państwowych — do obowiązujących je odrębnych przepisów.

Wyrównanie pozostałości w końcu okresu budżetowego.

§ 35.

Z końcem okresu budżetowego rachunki bieżące, wymienione w § 4 p. a, powinny być wyrównane przez przelanie pozostałości na wznowienie kredytu lub na inne właściwe rachunki.

Do dalszej dyspozycji w okresie ulgowym mogą być ewentualnie pozostawione tylko sumy rozporządzalnych zaliczek, mające służyć na pokrycie należności, których tytuł powstał w ścisłym okresie budżetowym.

Ostateczna likwidacja tego rodzaju sum powinna nastąpić najpóźniej w ostatnim dniu okresu ulgowego.

§ 36.

Sumy, pozostawione do dyspozycji w okresie ulgowym (§ 35), tak kasy, jakoteż instytucje dysponujące utrzymują w ewidencji w księgach ubiegłego okresu budżetowego i wykazują je w sprawozdaniach (§ 32).

§ 37.

Jeżeli rachunek, wymieniony w § 4 p. a, nie zostanie wyrównany z końcem okresu budżetowego, względnie ulgowego, zgodnie z postanowieniami § 35, kasa donosi o tem przełożonej izbie skarbowej, celem spowodowania przelewu niezużytych kwot na dochód właściwego budżetu. Z pozostałości, o której mowa w niniejszym paragrafie, nie mogą być dokonywane żadne wydatki.

§ 38.

Sumy, pozostające z końcem okresu budżetowego na rachunkach bieżących, wymienionych w § 4 p. b, przenosi się z roku na rok bez żadnych ograniczeń pod względem dysponowania niemi.

Rachunkowość izb skarbowych, dotycząca rachunków bieżących.

§ 39.

Izby Skarbowe (Centralna Księgowość Ministerstwa Skarbu) otwierają w ogólnej księdze przychodów i rozchodów sum niebudżetowych osobne konta dla utrzymania ewidencji obrotów na rachunkach bieżących, a mianowicie: osobne konta dla każdej władzy II instancji i dla każdego urzędu I instancji, podległego bezpośrednio władzy centralnej, wspólne konta dla związków samorządowych, jak również dla instytucyj o charakterze społecznym, wreszcie osobne konta dla każdego zarządu przedsiębiorstwa państwowego i dla każdego zarządu monopolu państwowego.

Postanowienia końcowe.

§ 40.

Przepisy niniejsze wchodzą w życie z dniem **1 listopada 1929 r.** Z tym dniem tracą moc obowiązującą wszelkie sprzeczne z niemi rozporządzenia i okólniki, a w szczególności rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 14 sierpnia 1922 r. w sprawie otwarcia w Centralnej Kasie Państwowej i w kasach skarbowych rachunków bieżących („Monitor Polski" Nr. 201 z r. 1922).

Warszawa, dnia 29 lipca 1929 r.

Za ministra Skarbu:
(—) ***Grodyński.***
Podsekretarz Stanu.

Załącznik do L. D. VII. 949/2/29.

Wz. N. 1 do § 13 Przepisów o rachunkach bieżących.

Serja . . . . Nr. . . .

Poz. ks. rach. bież. . . . .

Kwota . . . . zł . . . gr.

Imię i nazwisko odbiorcy . . .
. . . .
. . . . 19 . . r.

(podpisy)

Zlecenie wypłaty otrzymałem
. . . . 19 . . r.
. . . .

W a ż n e 1 4 d n i

Serja . . . . (Godło państw.) Nr. . . . .

Nazwa urzędu
. . . .

Adnotacja Kasy Skarbowej.

. . . . Rach. bież. Nr. . . . . . . Sprawdzono (podpis) . . . . .
str. . . poz. . . ks. rach. bież.

Poz. ks. rach. bież. . . . . . Poz. dz. rozch. . . . .

Zlecenie wypłaty na kwotę . . . . zł. . . gr.

Centralna Kasa Państwowa.

Kasa Skarbowa w . . . .
. . . .
. . . .
. . . . 19 . . r.
(pieczęć, podpisy)

Powyższą kwotę otrzymałem dn. . . . . . . 19 . . r. (podpis)

Serja . . Nr. . . . Nazwa urzędu . . . . . Poz. ks. rach. bież.
Odcinek zlecenia wypłaty z dn. . . na kwotę . . . zł. . . gr.
(pieczęć, podpisy).

Adnotacje Kasy Skarbowej.

Data wypłaty . . . . Poz. dz. rozch. . . . .

Załącznik do L. D. VII. 949/2/29.

Stempel, oznaczający nazwę kasy).

Wz. N. 2 do § 15 Przepisów o rachunkach bieżących.

PAMIĘTNIK

na blankiety zleceń wypłaty.

(druga strona)

Data	Skąd otrzymano lub komu wydano	Przychód			Rozchód			Pozostałość		
		N. N.			N. N.			N. N.		
		Serji	blankietów	Ilość	Serji	blankietów	Ilość	Serji	blankietów	Ilość

Załącznik do L. D. VII. 949/2/29.

Nazwa Kasy (stempel)

Wz. N. 3 do § 26 Przepisów o rachunkach bieżących.

KSIĘGA

rachunków bieżących

na rok 19....

(druga strona)

Urząd dysponujący . . . .
posiada zlecenia wypłaty serji . . . .
od Nr. . . . . do Nr. . . . .

Pozycja bieżąca	Data	Pozycja dziennika przychodu lub rozchodu	Serja i Nr. zlecenia wypłaty	Kto wpłacił lub komu wypłacono	Przychód	Rozchód	Pozostałość	Uwagi

Załącznik do L. D. VII. 949/2/29.

Wzór Nr. 4 do § 29 Przepisów o rachunkach bieżących.

Urząd . . . .

. . . .

K S I Ę G A

r a c h u n k ó w b i e ż ą c y c h

otwartych w Centralnej Kasie Państwowej / Kasie Skarbowej w . . . . . .

na rok 19 . . . .

(druga strona)

Rachunek bieżący Nr. . . . . otwarty w . . . .

Nazwa funduszu . . . .

Liczba porządkowa	Data	Oznaczona przez kasę pozycja dziennika przychodu	Komu wpłacił lub komu wypłacono	Tytuł wpłaty lub wypłaty	Serja i Nr. zlecenia wypłaty	Przychód	Rozchód	Pozostałość	Adnotacja o zrealizowaniu zleceń wypłaty	
									Data	Oznaczona przez kasę pozycja dziennika rozchodu
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11

(Monitor Polski z dnia 17 października 1929 r. Nr. 240 poz. 550).

Przepisy o państwowej służbie cywilnej.

335.

RUCH SŁUŻBOWY W MINISTERSTWIE SKARBU.

Mianowani:

Radca Ministerjalny w VI st. sł. **Dr. Pilecki Janusz** — Radcą Min. w V st. sł. od dn. 1.VII. 1929 r.

Referendarz w VII st. sł. **Zbijewski Wiesław** — Radcą Min. w VI st. sł., od dn. 1.VII. 1929 r.

Referendarz w VII st. sł. Dr. **Paraskovich Jan** — Radcą Min. w VI st. sł., od dn. 1.VII. 1929 r.

Prow. urzędnik VI st. sł. **Florjanowicz Stanisław** — Radcą Min. w VI st. sł., od dn. 5.VII. 1929 r.

Asessor w VII st. sł. **Zwierowicz Wiktor** — Radcą Min. w VI st. sł., od dn. 23.VII. 1929 r.

Referendarz w VIII st. sł. **Bernhard Witold** — Referendarzem w VII st. sł., od dn. 1.VII. 1929 r.

Referent w VIII st. sł. **Wieczorkiewicz Stefan** — Asesorem w VII st. sł., od dn. 1VII. 1929 r.

Kontroler w VIII st. sł. **Cydzik Henryk** — Księgowym w VII st. sł., od dn. 1.VII. 1929 r.

Kontroler w VIII st. sł. **Udałow Włodzimierz** — Księgowym w VII st. sł., od dn. 1.VII. 1929 r.

Asesor w VIII st. sł. **Szkandera Józef** — Asesorem w VII st. sł., od dn. 5.VII. 1929 r.

Praktykant referendarski **Bernadzikiewicz Tadeusz** — Referendarzem w VIII st. sł., od dn. 1.VII. 1929 r.

Sekretarz w IX st. sł. **Wymysłowski Jakób**— Asesorem w VIII st. sł., od dn. 1.VII. 1929 r.

Kontroler w IX st. sł. **Rzymski Piotr** — Kontrolerem w VIII st. sł., od dn. 1.VII. 1929 r.

Prow. Rejestrator w IX st. sł. **Rodziewiczówna Halina** — Rejestratorem w IX st. sł., od dn. 10.VII. 1929 r.

Pastwa Tadeusz — Prow. Rejestratorem w X st. sł., od dn. 3.VII .1929 r.

Prac. kontraktowy **Majewska Halina** — Rejestratorem w X st. sł., od dn. 22.VII. 1929 r.

Bobke Bronisław — prow. Rejestrator w X st. sł., od dn. 22.VII. 1929 r.

Prow. kancelista w IX st. sł. **Kamiński Bogusław** — prow. Rejestratorem w X st. sł., od dn. 23.VII. 1929 r.

Podmiotka Olga — prow. Kancel. w XI st. sł., od dn. 9.VII. 1929 r.

Przeniesieni:

Nacz. Wydz. w V st. sł. w Ministerstwie Skarbu **Bartak Bronisław** do Dyrekcji Ceł w Poznaniu w dotychczasowym charakterze i stopniu służbowym, dnia 15.VII. 1929 r.

Pracownik kontraktowy w Ministerstwie Skarbu Inż. **Włodzimierz Miszewski** do Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego i mianowany do odwołania Naczelnikiem Wydziału w V st. sł., dnia 9.VII. 1929 r.

Radca Skarbowy w VI st. sł. w Dyrekcji Ceł w Mysłowicach Dr. **Filipek Marjan** do Ministerstwa Skarbu i mianowany Radcą Ministerjalnym w dotychczasowym VI st. sł., dnia 11.VII. 1929 r.

Radca Ministerjalny w VI st. sł. w Ministerstwie Skarbu Inż. **Gaładyk Wacław** do Urzędu Celnego w Zbąszyniu i mianowany Radcą Skarbowym w dotychczasowym VI st. sł., dnia 15.VII. 1929 r.

Referendarz w VII st. sł. w Dyrekcji Ceł we Lwowie **Sokołowski Mikołaj** do Ministerstwa Skarbu w dotychczasowym charakterze służbowym, dnia 15.VII. 1929 r.

Referendarz w VIII st. sł. w Izbie Skarbowej w Krakowie **Lelito Józef** do Ministerstwa Skarbu w dotychczasowym charakterze służbowym, dnia 15.VII. 1929 r.

Prow. asesor w VIII st. sł. w Izbie Skarbowej w Warszawie **Tarski Jan** do Ministerstwa Skarbu w dotychczasowym charakterze służbowym, dnia 15.VII. 1929 r.

Asesor w VIII st. sł. w Dyrekcji Ceł w Mysłowicach **Jan Machej** do Ministerstwa Skarbu w dotychczasowym charakterze służbowym, dnia 15.VII. 1929 r.

Prow. Rejestrator w X st. sł. w Ministerstwie Skarbu **Karwowski Tadeusz** do Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego w dotychczasowym charakterze i stopniu służbowym, dnia 16.VII. 1929 r.

Adjunkt kancel. w IX st. sł. w Ministerstwie Skarbu **Keyha Edward** do Izby Skarbowej we Lwowie w dotychczasowym charakterze i stopniu służbowym, dnia 2.VII. 1929 r.

Prow. Rejestrator w X st. sł. w Ministerstwie Skarbu **Filipowicz Kazimierz** do okręgu Izby Skarbowej Grodzkiej w Warszawie w dotychczasowym charakterze i stopniu służbowym, dnia 2.VII. 1929 r.

St. Kancelista w X st. sł. w Ministerstwie Skarbu **Miara Roman**, do Izby Skarbowej Okręgowej w Warszawie w dotychczasowym charakterze i stopniu służbowym, dnia 10.VII. 1929 r.

Przeniesieni na emeryturę:

Naczelnik Wydziału w V st. sł. **Grabowski Witold**, z dn. 31.VII. 1929 r.

Naczelnik Wydziału w V st. sł. **Kryński Bolesław**, z dn. 31.VII. 1929 r.

Zwolniona:

Prow. Sekr. w IX st. sł. **Konopacka Lucyna**, z dniem 31.VII. 1929 r., na własną prośbę.

(Monitor Polski z dnia 19 października 1929 r. Nr. 242).

Drukarnia Państwowa, Miodowa 22. Nr. 48094. 29 X. 1929 r. 8000.